

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ПЕСЕН ЗА ВЕЩИЯ ОЛЕГ

Превод от руски: Благой Димитров, —

chitanka.info

ПЕСЕН ЗА ВЕЩИЯ ОЛЕГ^[0]

*Олег като днеска се стяга за бой
против неразумни хазари:
след техния набег — селата им той
обрича на меч и пожари.
С дружината, в бойни доспехи напет,
на коня си верен той язди напред.*

*Насреща му точно из тъмния лес
вълшебник един се задава.
На бога Перун поверил свойта чест,
той бъдните дни отгадава,
в молби и гадания минал цял век.
И спря се при мъдрия старец Олег.*

*„Кажми ми, любимец небесен, сега
какво ми вещае съдбата?
И скоро ли аз ще зарадвам врага,
заровен дълбоко в земята?
Кажми го направо, без страх и — поклон:
вземи, избери си какъвто щеш кон.“*

*„Без власт е над влѣхвите вожда велик,
а княжевски дар не е нужен:
свободен е техният точен език
и с висшата воля е дружен.
Грядущето вечно в мъгла е било,
но жребия твой е на светло чело.*

Ти моите думи добре запомни:
войнишката слава е радост;
гърмя твоето име в победните дни;
щита ти страши Цариграда;
и бряг и вълна покори със борба;
завиждат на твоята дивна съдба.

И синьо измамният, морският вал,
стаил на стихииите воя,
и прашка, и лък, и коварен кинжал
щадят от години героя.
Под твърдата броня си ти невредим.
Безстрашният има пазител незрим.

Тъй предан и смел ти е коня, нали,
та твоята воля щом чуе,
ту кротко се спира под вражи стрели,
ту тича през битките буен...
Не ще те остави в беда да си пеш.
Но все пак от коня си ти ще умреш.“

Олег се усмихна, но сбръчка чело
и вече замислен, помръкна.
Безмълвен, прихванат за своето седло,
той тъжен от коня се смъкна.
И своя другар, за раздяла готов,
по твърдата шия погали с любов.

„Прощавай, мой предан, мой верен слуга,
настъпи печалното време;
почивай, додето не стъпи нога
на златното воинско стреме.
Прощавай, теши се самичък, без мен.
Момчета, вземете го... освободен.

Покрийте го с чул от най-меко сукно,
в ливадата там го водете;

хранете го само с отбрано зърно;
от извор вода му носете.“
Другари отведоха коня тогаз
и с друг кон дойдоха при мъдрия княз.

Пирува Олег и дружината пак
изпълва със смях веселбата.
Косите им бели са утринен сняг,
поръсил на хълма главата...
Войниците спомнят отминали дни,
и пътища общи, и битки едни...

„Другаря ми где е — Олег промълви, —
кажете, къде ми е коня?
Все тъй ли красиво и леко върви?
Все същ ли е, както бе оня?“
И отговор чува: под стръмния хълм
отдавна той спи непробудния сън.

Навежда Олег своята мъдра глава
и мисли: „Какво ми предказа,
гадателю! Празни са твоите слова
и те заслужават омраза.
До днес моят кон би ми служил добре.“
И костите той пожела да съзре.

И ето, Олег се отправя сега
със Игор и старите гости
и вижда се Днепър, а там, на брега,
лежат благородните кости.
Тях прах ги е ръсил, тях дъжд ги е мил
и вятър посял е по хълма ковил.

Настъпни внимателно черепа той,
прошепна: „Спи, друже покорен!
Живее след тебе стопанинът твой:
на помена, който е скоро,

*не ти ще обagriш ковила с кръвта,
не ти ще поиш мойта прах и пръстта.*

*Та ето къде се таи мойта смърт!
С тез кости ме плашил той, значи!“
Из конската мъртва глава тоя път
зловеща змия се провлачи,
нозете на княза заплете за миг
и чу се внезапно трагичният вик.*

*Ведрата овални са пълни, шумят:
сега за Олег се тъгува.
Княз Игор и Ольга на хълма седят;
дружината долу пирува;
войниците спомнят отминали дни,
и пътища общи, и битки едни.*

[0] Напечатано в „Северные Цветы“, 1825 г. За сюжет е послужил летописният разказ, цитиран от Карамзин в т. I на „История Государства Российского“. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.